

De Tao van Zelferkenning

In de oude wereld geloofden mensen
dat hun waarde bepaald werd
door de erkenning van anderen.

Dus zochten zij voortdurend:
goedkeuring,
waardering,
applaus
en bevestiging
alsof hun bestaan pas betekenis kreeg
wanneer iemand anders het zag.

Maar hoe meer zij afhankelijk werden
van de ogen van anderen,
hoe verder zij verwijderd raakten van zichzelf.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Waarom verlangen mensen zo sterk
naar erkenning?"

De meester nam hem mee
naar een stille vijver in de ochtend.

Daar zag de leerling een lotus
die rustig bloeide in het water.

Niemand bewonderde haar.
Niemand prees haar schoonheid.

Toch bloeide zij volledig.

"Voor wie bloeit de bloem?" vroeg de meester.

De leerling keek lang naar de lotus.

"Gewoon... omdat het haar natuur is."

De meester glimlachte zacht.

"Precies."

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen:
hun leven tonen voor aandacht,
hun waarde meten aan reacties,
en voortdurend zoeken naar bevestiging
dat zij belangrijk genoeg waren.

Iedereen wilde gezien worden.
Bijna niemand voelde zich werkelijk vervuld.

"Waarom maakt erkenning mensen nooit blijvend gelukkig?" vroeg hij.

De meester keek naar een spiegel
die alleen weerspiegelde
wat ervoor stond.

"Omdat erkenning van buitenaf
altijd tijdelijk blijft."

De wind streek zacht door de straat.

"Maar meester... heeft een mens dan geen waardering nodig?"

De meester schudde rustig zijn hoofd.

"Waardering is menselijk."

Hij wees naar de zon
die zonder applaus licht gaf aan alles wat leefde.

"Maar wanneer een mens zijn volledige waarde
laat afhangen van anderen..."

Hij keek rustig naar de leerling.

"...verliest hij langzaam het contact
met zijn eigen innerlijke waarheid."

De leerling dacht lang na.

"Dus wat is zelferkenning?"

De meester keek naar de lotus
die nog steeds rustig op het water dreef.

"Zelferkenning ontstaat
wanneer een mens zichzelf eerlijk leert zien..."

Hij glimlachte zacht.

"...zonder voortdurend toestemming nodig te hebben om er te mogen zijn."

De stad werd langzaam stil in de avond.

Toen sprak de meester:

"De onzekere mens vraagt voortdurend:
'Zie je mij?'"

Hij keek naar de rustige bloem in het water.

"Maar de bewuste mens ontdekt langzaam
dat ware rust ontstaat
wanneer hij zichzelf niet langer hoeft te bewijzen."

De wind bewoog zacht over de vijver.

En voor het eerst begreep de leerling:

dat zelferkenning niet betekent
dat een mens zichzelf verheft...

maar dat hij eindelijk vrede sluit
met wie hij werkelijk is.

